

संध्याकाळची वेळ - पावसाची रिप -रिप संपून आता चांगलाच कोसळू लागला होता. हातातल्या पिशव्या सांभाळत तिने चावीने घराचं दार उघडलं आणि आधी एक कप गरम चहा ठेवला. बाहेर मुसळधार पाउस, आणि आत विचारांची बरसातच जणू होत होती. बाहेरचा पाउस स्वतःला स्पर्श करू नये म्हणून छत्री धरता येते, पण मनातल्या विचार-पावसापासून स्वतःला वाचवायला कुठल्याही प्रकारची छत्री नसते. ती भाज्या आत ठेवत असताना तिच्या मनातल्या ढगांमधून विचारांच्या जणू धाराच वाहत होत्या: मी कोण; माझ्या हया आयुष्याचा अर्थ काय? मी आजवर काय करून दाखवलं आहे? डिग्री हातात असलेली मी घर, संसार, हया गोंधळात स्वतःचे अस्तित्वच घालवून बसले आहे. नक्की काय करायचा विचार आहे माझा? आणि मी जे सध्या करत आहे ते तरी व्यवस्थितपणे पार पाडत आहे का?

श्रेयस आणि मानसी हयांना तिने भरपूर वेळ देउन इतकी वर्ष वाढवलं होतं खरं. तरी त्यांचं हल्लीचं विचित्र वागणं: त्यांचं खोली बंद करून कॉम्प्युटरवर दिवस-रात्र खेळ खेळणं, हाक मारली तरी दुर्लक्ष करणं ... अशा मित्रांपासून मिळवलेल्या छोट्या -छोट्या सवयींपासून त्यांना दूर नेणं, त्यांचे मन अभ्यासाकडे वळवणं, हया सर्व गोष्टींकडे लक्ष देउन देउन थकून गेलेलं तिचं मन आज पाण्याने जड झालेला जणू ढगच. हया सवयी रोज रोज गोड बोलून, उदाहरणं दाखवून, हळू हळू मोडण्याचा प्रयत्न करणे हे कार्य कुठला तरी पर्वत चढण्या इतकं कठीण होतं हल्लीच्या जगात. किंवा विमानाच्या टेक-ऑफ इतकं कठीण. पृथ्वीच्या गुरुत्वाकर्षणा इतके जबरदस्त मुलांना स्वतःकडे ओढून घेणारे हे छंद: त्यांचा सामना करायला एनर्जीचा साठा लागतो खरंच.

हे घरच तिचं ऑफिस होतं. त्या मुळे ऑफिस मधल्या छोट्या छोट्या गोष्टी जशा एखाद्या बॉस ला खटकतात किंवा लक्षात येतात तसं तिचं घरी होत होतं. पण ऑफिसच्या बॉस ला सुट्टी घेता येते. घर नावाच्या कार्यालयापासून कसली सुट्टी! जरी स्वतःला घराबाहेर काढलं काही दिवसांसाठी तरी मनात मुलं, नवरा, त्यांचं सगळं कसं चाललयं, हे विचार सतत सोबती म्हणून येतातच ... न बोलावता.

मनात साठलेले ढग बरसले तरी नवीन समस्यांच्या समुद्रातून पुन्हा नवीन ढग निर्माण होतातच की! जुन्या काळज्या सरल्या तरी रोज उत्पन्न होणाऱ्या नवीन काळज्यांनी स्वाती आज थकून गेली होती. असो.

ओले कपडे बदलून चहाचा पहिला घोट घेतल्यावर थोडंसं बरं वाटलं तिला. अर्धा तास पुस्तक वाचून डी-स्ट्रेस करायला हवे स्वतःला; मग घरातली सगळी कामं ...

पहिली दोन पाने वाचल्यावर पुन्हा कामं समोर दिसायला लागली. पुस्तक पण पुष्पा म्हणाली होती तितकं इंटरेस्टिंग नव्हतं. नाही तर बसली असती ती थोडा वेळ. भाजी चिरायला आत जाणार तोच दाराची बेल वाजली.